

LBRIS

We know
books

Igor Stoica

CEALALTĂ EXTREMĂ A VIETII

Roman de ficțiune științifică

EDITURA **UNU**

Chișinău, 2021

Cuvânt înainte	9
Capitolul I	
Aici timpul este mai rapid	13
Capitolul II	
Dinozaurii trebuie să piară	35
Capitolul III	
Războiul interstelar este o greșeală	52
Capitolul IV	
Întâlnirea celor două lumi	80
Capitolul V	
Schimbarea generațiilor	98
Capitolul VI	
Intrigile se înlătură prin cumpătare	110
Capitolul VII	
Decesul este o schimbare de fază	122
Capitolul VIII	
Era generației uituce	133
Capitolul IX	
Bun venit pe planeta Pământ	146
Capitolul X	
Ascensiunea devastatorului solitar	158
Capitolul XI	
Căderea celui care se credea etern	170
Capitolul XII	
Viitorul lumilor multicolore	179
Capitolul XIII	
Un nou consiliu, un vechi cosmos	189

Aici timpul este mai rapid

Aici timpul este mai rapid. Da, mai rapid decât în centrul celor mai gigante galaxii, focalizate în acumulări mari de materie întunecată în găuri negre supermasive. Ce să zic, e o deosebire aparent nesemnificativă, la „nivel planck”, nivelul cuantelor, însă o diferențiere constantă! a exclamat îngândurat tânărul astronom Feal către bătrânul său profesor.

– Neesențial, tinere, nesorios. Majoritatea instrumentelor noastre de măsurare, chiar dacă utilizează componente cuantice, totuși ele sunt aplicabile în macro-lume, iar la nivel de hiperspațiu noi îi putem întrece temporal doar pe cei care ipotetic se află în galaxii supermasive. E non-relevant, zâmbi bătrânul savant.

– Domnule profesor, nu fiți atât de categoric, să zicem că noi mâine descoperim viața inteligentă într-o galaxie supermasivă îndepărtată. Aceasta cu mare probabilitate înseamnă că viața se află într-o paradigmă temporală cuantică mai lentă decât noi, care, raportată la miliarde de ani, ne dă nouă un evident avantaj tehnologic, ne pune în situația unui progres civilizațional mai rapid. Nu în zadar galaxia noastră este cea mai mică, difuză și cu o densitate foarte redusă în Universul observabil. Suntem norocoși, nu? Acest ultim al său gând astronomul l-a transmis în mod telepatic.

– Cine știe tinere, cine știe, rosti în glas tare bătrânul. Până când noi așa și nu am putut găsi o viață inteligentă, mai ales în marile galaxii tumultoase. O excepție este doar mica noastră galaxie, profesorul făcu un semn din cap și părăsi șovăind interlocutorul. Tânărul își salută ceremonios profesorul, bucurându-se că are suficient timp să-și chibzuiască în liniște ipoteza sa.

Galaxia acestei civilizații stelare avansate era atât de mică, încât nici noțiunea „pitică” nu putea să le fie atribuită. Orice galaxie învecinată părea pur și simplu gigantă vizavi de acest nor mic și difuz, care chiar și „protogalaxie” cu greu putea fi numit. Nu este de mirare că anume aici a fost dat să apară viața, în locația cosmică liniștită și ferită de orice explozii de supernovae și cataclisme stelare, în norul mic al celor 25800 stele învecinate de la marginea Universului. Toate erau studiate, cercetate și clasificate, toate erau moștenirea acestei civilizații arhaice. De mult timp bătrânii savanți încercau să ajungă la un numitor comun,

ori în această zonă a clusterului era puțină materie întunecată, ori gaura neagră centrală era prea mică, însă aceste ființe purtătoare de viață inteligentă, printr-un noroc hazardat, permanent au fost ferite de eventualele canibalisme galactice.

Steaua lor norocoasă era stabilă, mică, exact așa cum ar trebui să fie în modul cel mai optim. Ea le-a favorizat înflorirea civilizației pentru o perioadă relativ foarte îndelungată. De multă vreme aceștia cercetau potențialele semne de viață în diverse colțuri ale Universului, care se extindea tot mai rapid și mai rapid, însă cercetările lor se adevereau a fi fără rezultat palpabil. Chiar și aceasta, să-i zicem Brațe Spiralice Medii XMA-251, sau Calea Spiralică Albă, fie Calea Lactee, numiți-o cum vreți – una dintre cele mai îndepărtate galaxii spiralice mari a început a fi analizată fără mari speranțe de a găsi ceva util.

Mai mult din curiozitate; decât din interes obiectiv și științific, Feal și-a focusat obiectivul spectrografului hiperspațial înspre brațul lateral al galaxiei exotice îndepărtate, unde posibilitatea vieții părea mai plauzibilă decât în centru, decât la periferii. O sută cincizeci ani lumina are în diametru. Impunător, gândi el, o stea medie îi atrase atenția. Toate cele opt planete ale sale inițial nu i-au trezit deloc interes, decât poate doar a treia, care: „S-ar putea fi, hmm..., este chiar destul de potrivită, mică, bizară, bine orientată și amplasată...”, cugeta el în sine sa. „Voi lăsa azi calculatorul sa o analizeze, sa-mi prezinte condiția gazelor și emisiile planetare, iar mâine mă voi întoarce la ea, azi sunt prea obosit, păcat, ce mare pierdere de timp?”

Feal a părăsit epuizat și îngândurat Observatorul astronomic. Era al optulea ciclu planetar de când singura sa obsesie și misiune, aparent tâmpită precum credea, a devenit căutarea noilor forme de viață. Tânărul arcaanoid de mic copil visa că va veni odată timpul să plece într-o misiune în căutare de nouă viață. El nici nu bănuia că au rămas doar câteva zile până la marea sa descoperire, până când însăși Academia de Științe personal îl va invita și îl va felicita pentru descoperirea sa, până când cursul domol al vieții i se va schimba la 180 de grade. Astronomul a intrat în celula teleportului planetar, s-a așezat comod în fotoliu și a ordonat teleportarea către vila sa. În cinci minute el deja se afla acasă, în jilțul din curtea interioară, lângă biblioteca din fața florăriei bine îngrijite.

„Ar trebui neapărat să fac niște exerciții fizice, celulele astea de teleportare mă lenevesc de-a binelea, îmi sugrumă toate zilele pasivitatea

asta, ce ineptie”, Feal își căută înțat mingea și începu să exerseze. Exersa intensiv, precum l-a învățat părintele său încă din copilărie, când acesta încă era în viață. Tatăl său, unul din notorii căpitani ai celor mai mari nave de croazieră interstelară, era unii din puținii arcaanoideni, care benevol hotărî să nu-și digitalizeze conștiința, care de bună voie a decis să accepte îmbătrânirea și moartea naturală, lucru foarte rar întâlnit în rândul arcaanoidenilor. Mare lucru de a avea în viață un model, un erou, și acest erou cu certitudine era tatăl său.

Tânărul savant exersa. Douăzeci de unități de timp au trecut, el tot exersa în sala de forță a apartamentului său. Nicidecum nu-și putea părăsi gândul despre primele stele ale poporului său, cugeta de ce viața a apărut anume aici și de ce ea nu ar putea să se nască în alte colțuri ale Universului. Oare cele mai bătrâne, stabile stele și sisteme planetare sunt doar aici?

Primele stele ale civilizației arcaanoidenilor au apărut în mica proto-galaxie la scurt timp după răcirea radiației cosmice de fond, în urma exploziei ante-stelelor gigantice. În cartea **Istoria Galaxiei Arcaanoidenilor** în prefață este notat următoarele: „*Civilizația planetei Arcaanoid își are originea în primele microorganisme formate acum opt miliarde de ani în urmă, dezvoltate în organisme cu patru membre, care și-au evoluat un sistem nervos central superior de-a lungul mileniilor. Ultima etapă a înfloririi erei tehnologice și a celei inteligente a început odată cu dezvoltarea limbajului verbal la arcaanoidenii bipezi. Etapa s-a definitivat în momentul dezvoltării limbajului telepatic acum două sute milioane de ani în urmă. Cincizeci milioane de ani în urmă civilizația arcaanoidenilor și-a schimbat statutul din „planetară” în „stelară”, fiind preluat controlul asupra inteligenței artificiale. Ultima revoluție culturală s-a manifestat prin digitalizarea conștiinței principalilor lideri contemporani ai galaxiei principale, soldată cu decizia adoptată unanim de către toate popoarele de a refuza unificarea intelectului indivizilor într-o conștiință comună. Această revoluție culturală poartă denumirea Prioritatea Identității Națiunilor...”*

Feal a ieșit din duș și și-a pus uniforma sa preferată pestriță, nu-i plăcea să se îmbrace în haine uzuale. Bizar, însă uniforma îl descătușa psihologic, îl mobiliza și îl predispunea la lucru științific. În fața sa apăruse robotul de serviciu.

– Proiectează-mi te rog oglinda tridimensională, îmi pare că haina asta e cam veche, îi dădu din cap robotului.

– Sigur, am depistat că are o uzură de doar zece procente, și robotul proiectă un ecran ce instantaneu i-a reflectat imaginea 3-D a tânărului cercetător.

În fața sa, în oglindă apăruse un tânăr chipeș de 2 metri înălțime, cu un cap mare al rasei majoritare a arcaanoidenilor, cu două brațe bine antrenate, culoarea tenului îi era maro-deschis, având o pereche de ochi deosebiți, verzi-închiși și o coafură galbenă-roșcată. „Hmmm, ce porcărie, Ariana a plecat. Oare ea m-a părăsit definitiv, pe fata asta nici prin telepatie nu o mai poți înțelege. Din cauza ei sunt nevoit să fac știință zi și noapte, să cercetez planete plictisitoare, tânărul oftă. Dacă nu am noroc, păi nu am noroc”, savantul june i se adresa robotului.

– Totul e în regulă, proiectează-mi, te rog, pe ecran datele din calculatorul numărul trei al Observatorului, să vedem dacă a găsit ceva interesant, și adu-mi un suc, tu știi de care.

– În fața sa apăruseră ecranul cu multe cifre, imagini și diagrame.

– Este salutabilă perseverența dumneavoastră științifică, enunță robotul, venind cu un suc pe talger.

– Asta e chiar interesant, dragă, privește aici, Feal înghiți din pahar și îi făcu un semn cu mâna într-o locație a ecranului unde se vedea o mică planetă aparent stâncoasă.

– Știi, spectrograful hiperspațial bineînțeles nu poate depăși bariera temporală, vezi, ne arată date imprecise și prezintă un salt analitic cu întârziere de 80 milioane ani, e a treia planetă de la această stea, are doar un satelit. Interesant, nu văd deloc gunoi spațial artificial, deci nu este populată de ființe inteligente, însă are multă gheață și o atmosferă bogată, straniu.

– 78% azot și 21% oxigen, are apă – probabil este o greșeală, enunță robotul sec. Din toate câteva zeci de milioane planete studiate până în prezent, o asemenea mare cantitate de oxigen o găsim doar în planetele sistemelor noastre și doar din cauza că ele au fost artificial oxigenate, în rest – oxigenul se găsește maxim la 1-2% din celelalte exoplanete. Fie pe această planetă sunt organisme biologice care produc oxigen, fie, cel mai probabil, este o eroare banală din cauza distanțelor cosmice mari. Totuși, galaxia este la o distanță enormă de 8 miliarde ani-lumină, la o îndepărtare-limită pentru spectrograful nostru hiperspațial.

– Posibil da, dar posibil că nu ai dreptate. Nu uita că noi vedem cum arată planeta asta 80 milioane de ani în urmă. Hai să-i dăm răgaz

calculatorului cuantic să analizeze dacă planeta manifestă semne de viață biologic-carbonică.

Feal a apăsat niște butoane, formând comenzi care mai degrabă erau înțelese de programatori (profesia sa de rezervă), decât de astronomi, apoi închise ecranul și plecă să o caute pe cea care îi frământa inima, pe Ariana, o tânără funcționară din Centrul de comandă al planetei sale de baștină, precum el îi spunea în glumă: „Funcționara mea minunată.” Robotul surâse văzând emoțiile tânărului, dar se prefăcu că nu a înțeles nimic. Feal avea un robot foarte educat, cel puțin a insistat să fie programat „educat”.

Ariana nu a răspuns la video-apel. Feal a mai așteptat puțin și iarăși a apelat, dar și de data aceasta fără succes. „Lasă, o voi vizita deseară, nu pot crede că e ocupată, oricum îmi va fi răspuns, pur și simplu mă ignoră, m-a văzut cum îi dăruiesc flori secretarei Observatorului. Bestia! De ar ști, doar am felicitat-o cu absolvirea universității, nimic deosebit pe planeta asta”, surâse Feal. Începuse o nouă zi, Feal se grăbea la Observator să-și verifice datele astronomice, apoi avea o audiență în fața Guvernatorului.

Ușile centrale ale sălii festive din edificiul principal al Cancelarului-Guvernator al Confederației Planetei Arcaanoid s-au deschis automat. În salonul iluminat de tot felul de ecrane ce monitorizau sistemul sateliților planetari, într-un jilț confortabil din centru stătea bine-satisfăcut bătrânul Guvernator. Acesta se simțea în apele sale deoarece recent a fost reales încă pentru o perioadă provizorie de trei ani. El îi făcu țanțoș un gest cu mâna lui Feal să ia loc.

– Tinere, dacă această exoplanetă îndepărtată ce ai descoperit-o este împânzită de viață biologică, de tot felul de arbori, oxigen și șopârle, așa precum îmi spun datele raportului tău astronomic, atunci dumneata, din pură întâmplare, ai făcut cea mai însemnată descoperire din ultimii trei sute de ani, înțelegi? surâse iscoditor Guvernatorul.

– Excelență, buna ziua, să trăiți! În primul rând să nu uităm că planeta asta se află într-o galaxie spiralică la o distanță de opt miliarde ani lumină de la noi, ceea ce este straniu, așa crede. În al doilea rând, spectrograful nostru hiperspațial a depistat viața cu o întârziere de 80 milioane ani, și da, viață inteligentă în acea epocă temporală nu am găsit. Totuși cred, este o mare probabilitate că șopârlele astea au evoluat într-o formă de viață inteligentă în decursul unei perioade mari de timp.

– Puțin probabil, ce te face să crezi așa? Poate ele peste 80 milioane de ani au fost exterminate completamente de vreun asteroid? Un asemenea scenariu pare destul de realistic, băiete, Guvernatorul îi transmise în mod telepatic gândul.

– Nici într-un caz, și vă spun de ce! În timp ce efectuam scanarea hiperspațială, spectrograful astronomic al nostru a depistat un răspuns electromagnetic artificial la semnalul nostru. Deci ei ne-au răspuns după ce timpul a fost comprimat. Sursa semnalului lor este de peste 80 milioane de ani și conține niște date de locație 3-D pe sfera planetară a unor ființe vădit inteligente. Înțelegeți, ei ne-au retransmis o replică electromagnetică?! ultima frază Feal a spus-o aproape strigând, glasul îi tremura de emoții.

– Dacă datele sunt completamente verificate, atunci noi prima dată în istoria noastră am depistat, băiete, o civilizație, alta decât cea a arcaanoidenilor, pricepi, dacă? Cel mai amuzant este că la așa distanțe extinderea Universului observabil se accelerează enorm, iar ei sunt atât de departe de noi, încât aceste 8 miliarde de ani-lumină nicidecum nu-i vom putea depăși prin metode de zbor tradițional. Nu uita, la moment, ultimele noastre motoare hiperspațiale nu pot efectua salturi mai mari de 300 mii ani-lumină, deci, ei practic sunt intangibili, așa zice.

– Ba da, eu personal îmi asum responsabilitatea să îi vizitez, sunt tangibili! Excelență, eu sunt încă tânăr, am și posibilitate. Am calculat, o expediție îmi va lua exact 26 667 de salturi într-o direcție și tot atâtea înapoi, aproximativ doi ani de zbor în ambele direcții. Eu trebuie neapărat să comunic cu ei, aceasta este unica noastră șansă să găsim o viață deosebită de noi în acest Univers pustiu. Unica! Vă rog, mă înscrieți ca și voluntar, ultima propoziție a fost spusă cu o atâta ardoare, încât Guvernatorul tresări.

– Prostii! Nu a fost și nu va fi nicio navă cosmică capabilă să facă 26 667 de salturi hiperspațiale consecutive fără a se strica în drum. Pur și simplu vei pieri rătăcit în spațiul cosmic și nimeni nu va veni să te salveze. Nava ta nici măcar 100 salturi consecutive nu va fi în stare să facă, ditamai zeci de mii. Orice motor hiperspațial își are capacitatea și uzura sa, vorbești despre visuri absolut de neatins. Uită, această exoplanetă va rămâne doar o amintire, doar o informație teoretică în analele Academiei noastre.

– Curând distanțele salturilor hiperspațiale vor crește exponențial. Am discutat deja cu cei mai buni ingineri, ei vor fi în stare să îmi

construiască o navă autonomă, care se va auto-repara la fiecare 50 cicluri de salturi hiperspațiale. Înțelegeți, voi face o pauză de o zi la fiecare 50 cicluri de salturi, va fi reparat motorul, colectată porțiunea de anti-energie din stelele învecinate, și apoi îmi voi relua drumul.

– Mă faci să râd, și care este garanția că ea va rezista la toate miile astea de salturi?

– Garanție nimeni nu dă bineînțeles, însă este realizabil, murmură tânărul astronom.

Iluminarea salonului devenise opacă, Guvernatorul a făcut un gest din mână în semn că audiența a s-a terminat. Tânărul plecă vizibil întristat. Înainte de a se închide ușa sălii el s-a întors subit, apoi citise telepatic gândul de adio al bătrânului politician:

– Permisivune oficială de a efectua expediția nu vei obține din motive de securitate, punct. Însă asta nu înseamnă că este interzis să îți găsești un partener privat, cu ajutorul căruia îți vei asuma toate riscurile de aventuri nesăbuite, succese copile. Pentru protocol: „Discuția dată este secretizată, oficial pentru public ea nu a avut loc”.

Stăpânii galaxiei Arcaanoid reușise să populeze peste 480 stele învecinate, extinzându-și arealul în peste 5900 de planete, marea majoritate fiind amplasate în jurul Piticilor Roșii. Planeta principală „Arcaanoid” demult a fost transformată într-un muzeu al științei și culturii acestei civilizații străvechi. Dintr-un hazard banal al norocului Feal lucra și trăia anume pe această planetă arhaică, pe planeta-mamă, cu toate că se născuse și își petrecuse copilăria în sistemul stelar vecin.

La o întrevvedere privată, președintele Academiei, un politician iscusit personal i-a promis lui Feal titlul de „căpitan” al Forțelor aeriene și galactice, cu condiția că acesta își va duce misiunea până la bun sfârșit și se va întoarce cu mostre ale exoplanetei îndepărtate. Feal a iute l-a privit în ochi și i-a zis direct și calm: „Domnule ofițer, stimabile, îmi voi pune în pericol viața, reputația, totul ce am și nu sunt deloc convins că mă voi întoarce, nici un fel de „căpitan”, mai jos de titlul de „colonel” eu nu accept”. Bătrânul ofițer s-a mirat de acest tupeu, însă a dat afirmativ din cap. Ceea ce nu putea să-și închipuie bătrânul președinte al Academiei, funcționar onorabil, este că va veni odată timpul, și acest tânăr va deveni un notoriu politician. Nici nu bănuia că ușor îi va lua fotoliul și îi va succeda funcția cât ai clipi din ochi. Feal foarte bine înțelegea că această expediție riscantă poate fi cea mai oportună platformă de start a carierei sale politice. El era un arcaanoid

al riscului, al curajului, dorea cu orice preț să devină unul din puținii și prestigioșii coloneli ai forțelor aeriene arcaanoidene.

Feal s-a teleportat în Observatorul stelar-galactic și și-a făcut loc comod în fotoliul de lucru. Observatorul era o clădire imensă în formă de insulă industrială ce plutea în aer pe perne de imponderabilitate la o înălțime de 2-3 km de asupra stratului de rocă. Lumina de la steaua învecinată era colectată și difuzată ingenios prin intermediul unor oglinzi orbitrale. Observatorul avea proporțional aranjat în formă de semicercuri 28 de instalații uriașe de monitorizare cosmică intergalactică. Instalațiile semănau cu niște sfere multicolor-fluorescente, iar pe platforma acoperișului lor permanent aterizau și decolau mici nave zburătoare. Erau navele angajaților. Tradițional, arcaanoidenii nu voiau să cedeze călătoriilor aeriene obișnuite, care aparent păreau foarte încetinite, cu toate că teleportarea devenise o formă de transportare extra-eficientă și o normă pentru toate planetele. Planeta Arcaanoid demult nu mai avea clădiri terestre, fiind toată transformată într-un parc imens la aer liber, cu flori, copaci și arbuști colectați de pe toate planetele din împrejurime, iar clădirile administrative toate erau fixate în aer, pe perne de imponderabilitate, la distanțe rezonabile una față de alta.

În biroul din fața lui Feal s-au aprins șase monitoare care simultan monitorizau și colectau date de la circa două sute de stele din diferite galaxii învecinate. Colega sa, Ariana, a intrat în oficiu, l-a ghiontit copilărește din spatele fotoliului și a bătut din palme.

– Eu nu bănuiam că astronomii dorm la lucru! Ridică-te din fotoliu și exersează puțin, lenosule, nu te-ai plictisit de monitoarele astea stupide? acest gând, tânăra savantă, i l-a transmis în mod telepatic. Feal a sărit și a cuprins-o instant, săltând-o în sus de bucurie.

– Ia, auzi, lasă-mă în pace, nu am eu azi chef de dansuri! La urma urmei, suntem la serviciu, îl împinse fata cu un zâmbet cochet.

– Draga mea, dacă nu ar fi fost colegi pe aici în jur, ți-aș fi arătat eu dansuri. Lasă să ne înregistreze video, poate se vor învăța și ei de la noi ceva, pufni el în răs și îi sărută elegant fetei mâna.

Ariana era o tânără înaltă și sportivă, cu părul lung roșcat și cu o expresie foarte rafinată și proporțională a feței. Ea întruchipa o frumusețe simplă, firească și naturală a chipului arcaanoid cu ochi verzi și cu o figură sportivă și ondulată. Era una din puținile copile ale rasei sale, la conceperea și nașterea căreia părinții au refuzat să o modifice